

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/119/2025
Identifikačné číslo spisu:	7608215291
Dátum vydania rozhodnutia:	16.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7608215291.5

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ L. V., narodeného X. F. XXXX, zomrelého X. L. XXXX, naposledy bytom Y. XX a 2/ R. V., narodenej X. L. XXXX, Y. XX, proti žalovanému P. V., narodenému XX. U. XXXX, Y. XX, zastúpenému splnomocnenkyňou Remedium Legal, s.r.o. Bratislava - mestská časť Ružinov, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, o vrátenie daru, vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 4C/171/2008, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 29. septembra 2023 sp. zn. 11Co/145/2022, takto

rozhodol:

V dovolacom konaní p o k r a č u j e s právnym nástupcom žalobcu 1/ L. V., narodeným X. R. XXXX, F. Š., P. XX/XX ako so žalobcom 1/.

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcom náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 22. septembra 2016 č. k. 4C/171/2008-421 uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku vrátiť pôvodným žalobcom 1/ a 2/ nehnuteľnosti nadobudnuté darovacou zmluvou špecifikované vo výroku rozsudku a žalobcom 1/ a 2/ priznal proti žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 27. júna 2018 sp. zn. 11Co/44/2017 podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Na základe dovolania podaného žalovaným Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) uznesením z 30. júna 2022 sp. zn. 6Cdo/91/2019 rozsudok odvolacieho súdu z 27. júna 2018 sp. zn. 11Co/44/2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní pred rozhodnutím odvolacieho súdu pôvodní žalobcovia 1/ a 2/ vzali podanú žalobu v celom rozsahu späť a navrhli konanie zastaviť.

3. Krajský súd v Košiciach uznesením z 29. septembra 2023 sp. zn. 11Co/145/2022 podľa § 370 CSP pripustil späťvzatie žaloby, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a konanie zastavil. Žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho a dovolacieho konania. Rozhodnutie o trovách konania (proti ktorému smeruje dovolanie) právne odôvodnil ustanovením § 256 ods. 1 CSP a § 257 CSP. Vecne dôvodil, že pri náhrade trov zastaveného konania sa vychádza zo zásady procesnej zodpovednosti strany za zavinenie, ktoré je potrebné interpretovať vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie sa strany sporu a dôsledkom je vznik trov protistrany. Odvolací súd dospel k záveru, že späťvzatie žaloby nemožno pričítať výlučne zodpovednosti pôvodných žalobcov, nakoľko títo zjavne nepodali nedôvodnú či šikanóznú žalobu, a k jej späťvzatiu pristúpili v snahe o urovnanie vzájomných sporov so žalovaným, čo samotný žalovaný potvrdil vo svojom vyjadrení k späťvzatiu žaloby, v ktorom uviedol, že sám navrhol žalobcom zmierne riešenie prostredníctvom späťvzatia žaloby. S plným vedomím skutočnosti, že procesný úkon späťvzatia žaloby už nie je možné odvolať, však žalovaný v následných podaniach prezentoval zmenu svojho postoja, nechotu urovnať spor zmierom a odmietavý postoj k právu pôvodných žalobcov na bývanie v rodinnom dome (ktoré si nárokovali podľa uzatvorenej darovacej zmluvy v znení jej dodatku č. 1). Žalovaný odmietol rešpektovať dohodu o užívaní rodinného domu uzatvorenú so žalobcami, ich požiadavku na užívanie rodinného domu označil za absurdnú, pretože voči nemu podali oznámenie pre podozrenie zo spáchania prečinu týrania blízkej a zverenej osoby a prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu (na čo mali legitímne právo, ale zároveň aj povinnosť oznámiť spáchanie trestného činu). Žalovaný opomína elementárne pravidlá morálky a úctivého správania sa k svojim rodičom, ako aj základné povinnosti upravené zákonom č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zahŕňajúce v prípade potreby poskytovanie primeranej pomoci a vyživovaciu povinnosť zárobkovo činných detí voči svojim rodičom. Prihliadajúc na dôvody uplatnenia nároku ako aj dôvody späťvzatia žaloby, postoj a správanie žalovaného i osobné pomery pôvodných žalobcov (vysoký vek a nepriaznivý zdravotný stav) odvolací súd ustálil, že nemožno pričítať procesné zavinenie za zastavenie konania výlučne na ťarchu žalobcom; priznanie náhrady trov zastaveného konania žalovanému by bolo nespravodlivé a voči žalobcom neprimerane tvrdé. Uvedené dôvody považoval za hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady trov konania stranám sporu (žalovanému).

4. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu v časti výroku o náhrade trov konania podal žalovaný (ďalej aj len „dovolateľ“) dovolanie. Dovolanie odôvodnil ustanovením § 420 písm. f) CSP, t. j. nesprávnym procesným postupom súdu znemožňujúcim strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol zrušiť uznesenie odvolacieho súdu vo výroku o náhrade trov konania a vec mu v rozsahu zrušenia vrátiť na ďalšie konanie, resp. zmeniť napadnuté uznesenie a žalovanému priznať voči žalobcom nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania. Namietal, že odvolací súd ako civilný súd nemal žiadnu právomoc posudzovať spáchanie trestného činu a nemohol preto vynášať závery, že žalovaný sa mal voči pôvodným žalobcom dopustiť spáchania trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby. Rovnako sa ohradil voči tvrdeniam odvolacieho súdu, že žalovaný opomína elementárne pravidlá morálky a úctivého správania sa k svojim rodičom, pričom odvolací súd tieto svoje závery ani nijako neodôvodnil. Pri svojich tvrdeniach o zmene postoja žalovaného k urovnaniu vzájomných vzťahov odvolací súd účelovo opomenul, že po späťvzatií žaloby bolo zo strany právneho zástupcu žalobcov 13. septembra 2023 podané ďalšie trestné oznámenie, v ktorom žalobcovia opätovne krivo obvinili žalovaného, že sa mal voči nim dopustiť podvodu. Argumentácia odvolacieho súdu je voči žalovanému šikanózna, keďže nie je možné od nikoho očakávať záujem o urovnanie vzťahov s osobou, ktorá ho najprv osobne žiada o odpustenie a následne naňho podá nepravdivé trestné oznámenie. Dôvody hodné osobitného zreteľa, o ktoré odvolací súd oprel svoje rozhodnutie (dôvody uplatnenia nároku na súde, dôvody späťvzatia žaloby, postoj a správanie žalovaného, osobné pomery žalobcov), žiadnym spôsobom neodôvodnil a neuviedol, z akých dôkazov či skutkových zistení vychádzal, nezohľadnil ani zdravotný stav žalovaného či správanie sa žalobcov v konaní, ktorí na každom pojednávaní uvádzali protichodné skutkové tvrdenia, či dokonca verbálne urážali žalovaného. Vyčítal odvolaciemu súdu nerešpektovanie záverov predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia dovolacieho súdu, keďže sa odvolací súd opätovne

žiadnym spôsobom nevysporiadal ani so vzájomnosťou, resp. konaním žalobcov v konaní, ktorí sa k žalovanému správali šikanóznym spôsobom a rovnako sa nevysporiadal ani s právom žalobcov na užívanie nehnuteľnosti žalovaného v zmysle ustanovenia § 151o ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov a ustanovenia § 28 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov. Okrem toho, že odvolací súd napadnuté rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, porušil právo žalovaného na spravodlivý proces aj tým, že ho nevyzval (na rozdiel od žalobcov) na vyjadrenie sa k aplikácii ustanovenia § 257 CSP na daný prípad.

5. Žalobcovia 1/ a 2/ dovolací návrh nepodali.

6. Počas dovolacieho konania pôvodný žalobca 1/ zomrel (1. júla 2024).

7. Podľa § 438 ods. 1 CSP na konanie na dovolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Podľa § 61 CSP procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

9. Podľa § 63 ods. 1 a 2 CSP ak strana zomrie počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončí, súd posúdi podľa povahy sporu, či má konanie zastaviť, alebo či v ňom môže pokračovať. V konaní súd pokračuje najmä vtedy, ak ide o majetkový spor. Súd rozhodne, že v konaní pokračuje s dedičmi strany, prípadne s tými, na ktorých podľa výsledku dedičského konania prešlo právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve.

10. Z uznesenia Okresného súdu Spišská Nová Ves z 30. septembra 2024 sp. zn. 11D/129/2024, 7Dnot/230/2024 vydaného povereným notárom JUDr. Ľubomírom Ondovom najvyšší súd zistil, že dedičmi zomrelého žalobcu 1/ sa stali pozostalá manželka R.O. V. (žalobkyňa 2/) a syn poručiteľa L. V., preto rozhodol o pokračovaní v dovolacom konaní so synom poručiteľa L.D. V. ako so žalobcom 1/ (§ 63 ods. 2 CSP v spojení s § 438 ods. 1 CSP).

11. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

12. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

13. Žalovaný vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

14. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v uznesení zo 17. septembra 2019 č. k. I. ÚS 387/2019-26 poukázal na to, že problematikou prípustnosti opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku sa zaoberal v uznesení z 15. augusta 2018 sp. zn. I. ÚS 275/2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení ústavného súdu 2018, s. 1270), v ktorom vyslovil, že ustanovenie § 420 CSP zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcejmu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o materii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie

končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvoinštančného súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené. Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie, a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvoinštančný súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

15. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo 113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

17. Pojemovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

18. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov, ďalej tiež len „Ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor“), je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

19. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania, a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 Ústavy, prostredníctvom ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu.

20. Všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 Ústavy), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 Ústavy), určuje zákonná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku účinnom od 1. júla 2016 (§ 255 a nasl.). Procesné predpisy, ktoré upravujú náhradu trov konania, preto treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu. Každé rozhodnutie súdu, ktorým sporovej strane neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu § 257 CSP a v ňom obsiahnutej formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojim zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo/67/2010 či sp. zn. 3MCdo/46/2012) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť.

21. V napadnutom rozhodnutí v prejednávanej veci odvolací súd uviedol podrobne v odsekoch 9. až 22. dôvody, ktoré ho viedli k záveru o aplikácii § 257 CSP (pozn. hoci výrok o trovách konania v znení „žiadnej zo strán“ nepovažuje dovolací súd za správne formulovaný, správne mal byť formulovaný „žalovanému náhradu trov konania nepriznáva“, no na vecnej správnosti rozhodnutia to nič nemení), čo je bližšie uvedené v odseku 2. tohto uznesenia. V posudzovanom prípade odvolací súd dostatočne uviedol, z ktorých skutočností vychádzal, akými úvahami sa riadil a aký právny záver zaujal vo vzťahu k potrebe aplikácii § 257 CSP. Odvolací súd, pokiaľ ide o rozhodnutie o trovách konania, odôvodnil svoje rozhodnutie podrobne, spôsobom zodpovedajúcim zákonu. S potrebnou presvedčivosťou vysvetlil tak všeobecné právne úvahy, ktoré mal na zreteľi pri rozhodovaní a najmä individuálne okolnosti preskúmaného prípadu, čo ho viedlo k záveru o nepriznaní náhrady žalovanému zdôrazniac najmä morálny aspekt tohto prípadu, vysoký vek žalovaných (rodičov žalovaného) a ich zdravotný stav (pozn.: žalobca 1/ v priebehu dovolacieho konania zomrel), ďalej okolnosti uplatnenia nároku na súde, postoj strán v konaní. Z rozhodnutia odvolacieho súdu je ďalej zrejmé, že považoval za nespravodlivé, neprimerané tvrdé, ak by žalobcovia mali hradiť trovy konania žalovanému. Je nepochybné, že dôvody hodné osobitného zreteľa boli videné odvolacím súdom i vo vzájomných vzťahoch medzi stranami sporu, resp. v ich príbuzenskom pomere (rodič, dieťa). Vzájomné vzťahy medzi účastníkmi konania a ich príbuzenský pomer možno kvalifikovať ako dôvody hodné osobitného zreteľa (porov. napr. uznesenie ústavného súdu zo 17. marca 2015 sp. zn. II. ÚS 158/2015, kde významnou okolnosťou bolo, že náhradu trov konania požadovala dcéra od matky). Zjednodušene povedané, je zrejmé (vzhľadom na okolnosti vyššie uvedené), že odvolací súd považoval nepriznanie trov žalovanému za menšiu záťaž pre neho ako opačnú situáciu, t. j. neprimerane tvrdú záťaž pre žalobcov (rodičov vo vysokom veku), ak by nedošlo k aplikácii § 257 CSP. Odvolací súd v záujme naplnenia princípu, podľa ktorého bol povinný postupovať pri nachádzaní práva tak, aby rešpektoval skutočný zmysel a podstatu základných (a aj jednoduchých) práv zúčastnených osôb, nepostupoval prísne formalisticky a snažil sa neumožniť priechod zjavej nespravodlivosti.

22. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd ani nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne

dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

23. Je potrebné dodať, že odvolací súd „vytvoril procesný priestor“ umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia [pozri k tomu rozsudok ESLP Čepek proti Českej republike (sťažnosť č. 9815/10)] a žalovaný možnosť na vyjadrenie i využil, s aplikáciou ust. § 257 CSP nesúhlasil a uviedol i svoje dôvody (podanie na č. I. 624 a nasl. spisu).

24. Za procesnú vadu konania uvedenú v § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Ani prípadné nesprávne právne posúdenie nezakladá vadu zmätočnosti (R 24/2017).

25. Prípustnosť dovolania z ust. § 420 písm. f) CSP v danom prípade nevyplýva (táto vada zistená nebola). Pre úplnosť sa uvádza, že podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP.

26. So zreteľom na uvedené odvolací súd dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

27. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 256 ods. 1 CSP per analogiam tak, že žalobcom ako procesným súperom žalovaného, ktorý zavinil výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu, vznikol nárok na ich náhradu. Žalobcom však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože im v dovolacom konaní žiadne nevznikli.

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.